

ת"ד 2199/08/13 - מדינת ישראל נגד אלעד דב

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 2199-08-13 מדינת ישראל נ' דב

בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלעד דב

הנאשם

הכרעת דין

בתיק שלפניי מיוחסות לנאשם עבירות של גרימת חבלה של ממש, נהיגה רשלנית, נהיגה גורמת נזק, סטיה מנתיב נסיעה וחציית קו הפרדה רצוף, כמפורט בכתב האישום.

הנאשם כפר באשמה, וראיות הצדדים נשמעו בישיבות בתאריכים 5.10.14, 9.12.14 ו- 10.2.15. ב"כ הצדדים סיכמו טענותיהם בישיבה מיום 12.2.15. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, שקלתי את טענות הצדדים וחזרתי ועיינתי בחומר שבתיק, **השתכנעתי מעל לספק הסביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, ולפיכך אני מרשיע אותו בביצוען.**

האירוע שביסוד כתב האישום הינו תאונת דרכים שהתרחשה ביום 12.6.13 בכביש 889 בקטע שבין מושב גורן לשלומי. בין הצדדים אין מחלוקת כי בתאריך זה התנגש הרכב בו נהג הנאשם, כאשר לצידו הנוסע דור דהאן, ברכב שהגיע מהכיוון הנגדי ובו נהג אשר דרורי. כתוצאה מהתאונה נחבלו שני הנהגים והנוסע דהאן באופן ממשי, סבלו משברים בדרגות חומרה שונות ונזקקו לאשפוזים וטיפולים רפואיים.

הנאשם חלק על עובדות כתב האישום בשתי נקודות בלבד. ראשית, טען כי לא רכבו הוא שסטה מנתיב הנסיעה, ושנית, כטענה חלופית, כי אם סטה רכבו של הנאשם, הרי שהסיבה לסטייה זו אינה נהיגה רשלנית מצידו.

השאלה הראשונה שיש להכריע בה היא, אפוא, שאלת מקום נקודת האימפקט.

בהקשר זה העיד בוחן התאונות מר חכמון:

קבעתי נקודת אימפקט בנתיב נסיעה רכב ב'. קבעתי זאת על סמך חריצה, פיזור שמן ופיזור חלקי רכב בנתיב רכב ב' תוך כדי התפצלות. התאונה היתה לפי מסקנותיי, **ההתנגשות היתה בנתיב רכב ב'** ולאחר מכן כלי הרכב התפצלו ונזרקו לכיוונים שונים. אני מפנה לתמונה 3 שם ניתן לראות את החריצה בשני הכיוונים ואת שני ההשפצות שמן.

נוסע הרכב מר דור דהאן העיד:

ישבתי ליד הנהג ליד אלעד דב. התאונה עצמה היתה לפני סיבוב באמצע סיבוב בפניה, והרכב של אלעד שאני הייתי בו סטה מעט שמאלה באמצע הסיבוב ואז ההתנגשות. **הרכב סטה מעט שמאלה לנתיב השני** היתה ההתנגשות חזיתית. לא ידוע לי מדוע הרכב סטה.

עדי התביעה האחרים, לרבות הנהג המעורב מר דרורי, לא יכלו לשפוך אור על שאלה זו, ומר דרורי העיד:

עליתי את העליה של צומת יערה, בנתיב הימני כמו שאני נוסע תמיד הגעתי כמעט לקצה העליה ומאותו רגע לא יודע שום דבר. לגבי התאונה אין לי מושג שום דבר. אני איבדתי את ההכרה, לא יודע שום דבר לגבי התאונה. אני זוכר שאני נוהג ובהמשך אני מוצא את עצמי בבי"ח. היה שלב ביניים שבאו לפנות אותי, התעוררתי ושאלו אותי טלפון. מהתאונה אינני זוכר שום דבר.

הנאשם עצמו סיפר:

בדרך לכיוון עכו היתה ירידה ועקומה ימינה. אז התחלתי ללחוץ על הברקס בעדינות, נכנסתי לעקומה. פתאום ברגע אחד היה פיצוץ אחרי שהסתובבתי, היה עשן, ריח וריח נורא...

בחקירה הנגדית עמד על כך שההתנגשות הייתה בנתיב הנסיעה שלו:

ש. אני מפנה אותך לעדות שלך, חזרת ואמרת שזה היה בנתיב שלך. היה פה בוחן ולפי הממצאים שהיו לנו איפה שהרכב שלך התאונה התרחשה בכלל בנתיב של הרכב השני?

ת. זה ממש לא נכון, בוודאות היה בנתיב שלי. אני נצמדתי לימין.

ש. איך אתה מסביר את זה שדור שישב לידך בשעה שנסעתם, גם בעדות שלו בבית המשפט וגם בעדות שלו במשטרה, אמר בוודאות כי הרכב שלך סטה שמאלה לנתיב הנגדי ואז התרחשה התאונה?

ת. אני הייתי הנהג, לא יודע מה הוא אמר, לא יודע מה הוא ידע במהלך התאונה. הייתי בנתיב שלי, נצמדתי לימין כמו שמורה הנהיגה לימד אותי. פתאום שמעתי פיצוץ.

ש. את הרכב השני שבא מהנתיב הנגדי מתי ראית אותו?

ת. לא ראיתי אותו בכלל.

מטעם ההגנה הוגשה חוות דעתו של המומחה מר סרוסי. סרוסי הצביע על ליקויים בעבודת הבוחן חכמון, ואלה פורטו בעמודים 8 ו- 9 לחוות הדעת. סרוסי סבור כי לא ניתן לקבוע שרכב הנאשם הוא שסטה מנתיבו. לא מצאתי כי סרוסי הצביע על מימצאים שתומכים בהנחה הפוכה, אולם הוא מצביע על חוסרים בעבודת הבוחן אשר בהתבסס על הנחות מסוימות עשויות היו להביא למסקנה כי הסטייה הינה של הרכב המעורב. כך למשל, חכמון צילם את הסימנים על הכביש אך לא "מעגל רחב יותר", כך שלא ניתן לשלול שיש סימנים נוספים שלא תועדו על ידו.

אומר מייד, כי לא התרשמתי לחיוב מעדותו של הנאשם ואינני מקבל את גרסתו ככנה ואמיתית. מצאתי כי עדות זו מגמתית ובאה, ככל הנראה, לאחר קבלת ייעוץ חיצוני, כשמטרתה לנסות ולהתאים את עדותו לגרסה פחות מזיקה מצידו. אם הנאשם זוכר בפירוט את ההתרחשויות עד לרגע התאונה, הכיצד לא הבחין ברכב המגיע מולו? אם כל שזוכר הנאשם הוא כי במהלך הנסיעה "ארע פיצוץ", הכיצד הוא יודע לומר שהתאונה התרחשה דווקא בנתיב נסיעתו? אינני נותן אמון בגרסת הנאשם וסבורני כי נולדה לצרכי משפט בלבד. אם "הפיצוץ", עליו מדבר הנאשם הוא התאונה עצמה, מדוע אינו יודע לספר מה קרה לפניו ואם הפיצוץ קדם לתאונה, מדוע לא יודע הנאשם לספר מה קרה בעקבותיו?

מנגד, לא מצאתי סיבה שלא לקבל את עדותו של הנוסע מר דהאן, אשר בוודאי אין לו אינטרס בתוצאות ההליך, לפיה הרכב בו נסע סטה לנתיב השמאלי ואז התרחשה התאונה. ההיפך הוא הנכון, התרשמתי כי עד זה ניסה להמעיט בנזק לנאשם והעיד "כמי שקפאו שד", ועדותו לפני תואמת את הדברים שמסר בחקירה הראשונית ואת התרשמותו מהמקרה כפי שהתרחש.

מעבר לחוסר האמון בגרסת הנאשם וקבלת גרסתו של מר דהאן, סבורני כי אף הממצאים העובדתיים מצביעים על סטיית רכבו של הנאשם לנתיב הנגדי בטרם ההתנגשות.

הבוחן מר חכמון נימק את קביעתו ותמך אותה בממצאים בשטח. חלק מהערותיו של מומחה ההגנה, מר סרוסי, מקובל עלי ותמיד ניתן לבצע עבודה מקיפה יותר בתיעוד הממצאים. עם זאת, לא מצאתי כי בעבודת הבוחן נפל ליקוי המצדיק דחיית ממצאיו. אין להתעלם מעומס העבודה המוטל על הבוחן והאילוצים בשטח לסיים את העבודה ולאפשר פתיחת נתיב התנועה. בנסיבות אלה, וכפי שעלה ממאות תיקים שנשמעו לפניי, כמעט תמיד ניתן להצביע על נקודה כלשהי אותה ניתן היה לבצע בצורה "טובה" יותר. לא מצאתי כי במקרה דנן היה ליקוי משמעותי בעבודת הבוחן אשר הותיר חסר של ממש ביכולת לקבוע את מנגנון התרחשות התאונה, ואני מקבל את מסקנותיו כי נקודת האימפקט בין כלי הרכב היא כפי שנמצא על ידו כמתואר בדוח הבוחן.

אשר על כן, אני קובע כממצא עובדתי שהתאונה בין כלי הרכב התרחשה בנתיב הנסיעה הנגדי לנתיב נסיעתו

של הנאשם.

הסיבה לסטיית הרכב:

משקבעתי כי התאונה התרחשה בנתיב הנגדי ולאחר סטיית רכבו של הנאשם, הנטל הוא עליו להראות כי הסיבה לסטייה אינה נובעת מנהיגה רשלנית, שכן כפי שכבר נקבע לא אחת, סטייה לנתיב הנגדי יוצרת חזקה לכאורה בדבר נהיגה רשלנית:

נהיגה כדין ובזהירות הראויה היא בציוד הימני של הכביש ועצם המעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראייה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה. החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת ההוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות, בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם...

רע"פ 1713/93 **משה בוקבזה נ' מדינת ישראל.**

עצם הסטייה הפתאומית יוצרת חזקה בדבר נהיגה חסרת זהירות, בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות ועל כתפי המבקש רובץ הנטל להוכיח כי הסטייה נגרמה מסיבה שאינה תלויה בו.

רע"פ 2882/14 **אלכסיי טמניאן נ' מדינת ישראל.**

במקרה דנן טוען הנאשם כי הסטייה לנתיב הנגדי אירעה עקב תקלה ברכב, וליתר דיוק פיצוץ בצמיג.

לא מצאתי מקום לקבל טענה זו. כאמור לעיל, לא נתתי אמון בעדותו של הנאשם, וזאת על בסיס התרשמות ישירה מעדות. אולם גם מעבר להתרשמות הישירה סבורני כי לא ניתן לקבל את גרסתו, וזאת גם על סמך הגיון הדברים והממצאים.

גרסתו הראשונית של הנאשם בחקירה המשטרתית דיברה אודות **"בום חזק מהרכב השני"**. בהמשך הפך אותו "בום" לפיצוץ, אותו ניסה הסנגור לפרש כפיצוץ בצמיג שגרם לסטייה. גם אם אתעלם מגרסתו הראשונית של הנאשם, **אשר קושרת את "הבום" להתנגשות עצמה**, הרי תיאורו של הנאשם את הפיצוץ, אינו תואם את עמדת הסנגור.

אין חולק שפיצוץ צמיג יכול להביא לסטייה של הרכב, אולם לסטייה אין כל אזכור בגרסת הנאשם. אם אכן נצמד הנאשם לימין כגרסתו, הרי בטרם ההתנגשות ברכב המעורב היה על רכבו לסטות באופן בלתי נשלט לכיוון הנתיב הנגדי. פיצוץ צמיג אינו גורר אחריו תאונה מיידית בלא סטייה מנתיב ותיאורו של הנאשם אינו מתאים לתיאור תאונות אחרות שנגרמו כתוצאה מסיבה זו.

הבוחן חכמון העיד והסביר כי פיצוץ צמיג הגורם לסטייה יותיר סימנים על הכביש: "בדרך כלל כשיש פיצוץ צמיג, יש לפני כן סימן חריצה וסימן של מריחת צמיג. במקרה זה לא היו את שני הדברים האלה ולא היתה גם טענה, ולכן לא ראיתי לנכון לבדוק את הצמיג".

כפי שכבר נקבע לא אחת, לשופט תעבורה יש ידיעה שיפוטית רחבה באשר לעניינים הבאים בפניו באופן תדיר (ע"פ 236/12 **תומר דודזון נ' מדינת ישראל**). נושא כשלים בצמיג אשר גורמים לתאונות עלה לפניי מספר פעמים והוסבר בעדויות מומחים. התופעה של "פיצוץ" הגורם לאובדן כל האוויר באופן מיידי ולסטייה פתאומית של הרכב הינה נדירה כיום, והייתה אופיינית בעבר לצמיגים בעלי פנימית. צמיגים מודרניים יותר, בהם נעשה שימוש סטנדרטי מזה למעלה מ- 30 שנים, אינם מאבדים אוויר בפתאומיות אלא כתוצאה מאירוע טראומטי בעל עוצמה, כגון תאונת דרכים. לפיכך, התיאור של "פיצוץ" לאחריו לא זוכר הנאשם דבר אינו מתיישב עם דרך התרחשותה של תאונה הנגרמת כתוצאה מנקר בגלגל.

אשר על כן, הגם שרצוי היה לבחון בכל מקרה את צמיגי הרכב המעורב בתאונה, הנחתו של הבוחן חכמון כי אובדן האוויר בצמיג נובע מאירוע התאונה, ולא נגרם לפנייה, היא הנחה סבירה ובהעדר כל ראיה חיצונית או טענה, היא ההנחה המתבקשת. לפיכך, אינני סבור כי אי בדיקת הצמיג מהווה כשל של ממש בחקירה. כאמור לעיל, תמיד ניתן לבצע חקירה טובה יותר ואף חקירה אינה מושלמת. יש לבחון האם אי ביצוע פעולה מסוימת פגעה בהגנת הנאשם במידה משמעותית, וסבורני כי בנסיבות המקרה דן המדובר באפשרות רחוקה מאוד, כך שאין לומר שמדובר בכשל בחקירה.

מהאמור לעיל עולה כי מסקנתי היא שהנאשם לא הצליח להראות סיבה לסטייתו מהנתיב ויש להפעיל כנגדו את החזקה כי סטייה זו נובעת כתוצאה מנהיגה רשלנית.

סיכום של דבר:

מהנימוקים שפורטו, אני קובע בהתבסס על העדויות והממצאים העובדתיים כי התאונה התרחשה בנתיב הנסיעה הנגדי לנתיב נסיעת הנאשם, וכי סטיית רכבו של הנאשם לנתיב הנגדי נבעה כתוצאה מנהיגה רשלנית.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 9.6 בשעה 12.

ניתנה היום, 10 במאי 2015, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד רון וב"כ המאשימה עו"ד סעד.

